

Om stil van te worden

“Het geluid was vreselijk, je kunt het je niet voorstellen hoe beangstigend het was om die ontelbare vliegtuigen te horen aankomen. Ik zal het nooit vergeten en krijg nog steeds de rillingen als ik er aan denk.” Dat waren dikwijls de woorden van mijn moeder als we het hadden over de oorlog.

4 en 5 mei staan natuurlijk weer in het teken van de dodenherdenking en de bevrijding van de Duitsers. Met spanning luisterde ik vroeger naar de verhalen van mijn opa of oma over de oorlog, het bombardement op Maassluis en omstreken, de angst, het moeten onderduiken van mijn opa, het verzet en zo'n beetje alles wat ik te horen kreeg was interessant en smaakte naar meer, je kon niet genoeg te horen krijgen. Maar goed, het bleef maar bij verhalen en in werkelijkheid zal ik waarschijnlijk nooit echt weten wat oorlog is, wat het met je als mens doet en welke diepe littekens oorlog kan achterlaten bij een mens.

Te onwerkelijk voor woorden, net zoals de rampen om ons heen, het schietvoorval in Alphen aan de Rijn, eigenlijk allemaal kleine oorlogen op zichzelf, nog niet bekend hoeveel slachtoffers er uiteindelijk zullen zijn.

In deze tijd lijkt oorlog soms gewoon te worden, op het nieuws zien we bijna niet anders, als je maar even zapt met de afstandbediening zie je vanzelf weer de ellende in de wereld of een speelfilm waarin men elkaar naar het leven staat. We groeien op met oorlog.

Alleen was die ene grote oorlog, de tweede wereldoorlog wel heel extreem en heeft wel heel veel slachtoffers geëist en kwam wel heel erg dichtbij.

Ik vind het goed en eigenlijk noodzakelijk dat we nooit meer zullen vergeten wat we toen hebben moeten doorstaan, de mensen om ons heen die het van dichtbij hebben meegemaakt zullen het vanzelfsprekend nooit meer vergeten, maar wij, de generaties daarna, moeten het hebben van de verhalen, van het telkens maar weer herdenken van de slachtoffers en het telkens ook weer vieren van onze verkregen en geschonken vrijheid.

Thuis schenken we er altijd aandacht aan en zijn met het gehele gezin die twee minuten stil, de jongste van de vijf heeft er nog wat moeite mee, maar de andere kinderen zijn er al aan gewend dat je soms echt even stil moet zijn en staan bij deze belangrijke jaarlijks terugkerende gebeurtenis.

Laten we maar stil worden, ook al is het maar voor even. Ik wens een ieder van u waarbij de oorlog zijn sporen heeft achtergelaten veel sterkte toe en dat de tijd ondanks alles de pijn mag verzachten. Wilt u reageren, dan kan dit zoals gewoonlijk door een mail te sturen aan steph@maranatha.nu.

Steph van Namen
Maranatha uitvaartverzorging